

Yhä raatoi pellollansa,
Antti raisusti repien,
koneet kalliit makseskeli.
Kaiken investoi velalla,
tuotos nousi, hinta laski,
Antti vain yhä yritti,
ahkerasti pitkät päivät,
rinnallaan rakas Ilona,
koko perhe ahkeroiva.

Suomen herrat hulluuksissa,
alkoi huokailla pahasti,
liikaa meillä syömisiä,
maito järveen kai hukumme,
kaula poikki Mansikilta,
kuula kalloon saa Mutukka.

Liikaa meillä vilja kasvoi,
kantoi kirottua satoa.
Herrat keksi keinon taasen,
Antilta ei sitä kysytty.

Pellot käärittiin nätisti,
paketiksi parhaimmaksi,
taikka metsäksi menevi,
pellot kuokalla peratut,
Konkurssi kun nähtävästi,
meille kohtakai tulossa.
Jussit juuttaat vehtasivat,
ruuan runsauteen pahasti.

Miettivät kauheutta kovasti,
surivat suurta surkeutta,
mikä konsti kohtalainen,
vinkki vieläkin parempi?

Mutta maa se on ikuinen III

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Kurjistetaan perkeleitä,
Ruotsiin muuttakoot mokomat.

Koitti vaihe jälleen uusi,
Antti perheensä kuletti,
rajan läntisen ylitse,
töihin Ruotsin kaupunkeihin,
talo jäi, sekä kalusto,
monumentiksi tilalle.